

rality napríklad americký autor Michael Slote, ktorý v rámci svojej verzie umierneného konzekvencializmu (*satisficing consequentialism*) sa usiluje o zmierňovanie protikladov medzi konzekvencializmom a univerzálnou morálkou.

V kontexte Sidgwickových kritických výhrad voči etike klasického utilitarizmu J. Benthama a J. S. Milla nepovažujem za dostatočne zdôvodnený názor Johna Rawlsa, podľa ktorého Henry Sidgwick je vrcholným predstaviteľom klasického utilitarizmu (Rawls, 1971, s. 22; 1993, s. 85). Domnievam sa, že som uviedol dostatok argumentov pre tvrdenie, že Sidgwick začína etapu vývoja poklasickej utilitaristickej etiky. Sidgwickovi napriek mnohým pozitívnym momentom sa nepodarilo prekonať všetky obmedzenia a rozpornosti v klasickom utilitarizme, a to najmä v súvislosti s kvantifikáciou hodnotenia miery príjemného a bolesti. Na jednej strane si uvedomoval nedostatky Benthamovho kvantitatívneho kalkulu, na druhej strane sa usiloval využiť pri riešení tohto problému intuitívnu metódu, ale napriek tomu uspokojivé riešenie nenašiel. "Žiadny filozof nevyjadril morálnu situáciu Anglicka 19. storočia ... lepšie než Henry Sidgwick. Sidgwick je dojemná osoba, ktorej chyby sú obyčajne chybami jeho doby. Jeho morálna psychológia je nezrelá, pretože psychológia jeho doby bola nezrelá. A jeho morálna filozofia tiež odzrkadľuje jeho dobu. Pre Sidgwicka dejiny morálnej filozofie predchádzajúceho storočia boli zamerané na zrážku medzi utilitarizmom a tým, čo on nazýval intuitivizmom" (MacIntyre, 1966, s. 243).

Georga Edwarda Moora (napriek tomu, že jeho tvorba patrí najmä do 20. storočia) možno považovať za pokračovateľa poklasického obdobia vo vývoji utilitaristickej etiky. G. E. Moore vo svojej tvorbe, najmä v jej prvom období, ktoré možno nazvať kriticko - metaetickým, v mnohom nadviazal na Henryho Sidgwicka a pokračoval v jeho línii kritiky klasického utilitarizmu a predovšetkým v kritike hedonizmu u Jeremyho Benthama a Johna Stuarta Milla. Druhá etapa, utilitaristická, je spätá s jeho prácou *Ethics*, v ktorej rozvinul a prepracoval vo veľmi významnej miere mnohé základné princípy a charakteristiky utilitaristickej etiky.

Podľa jeho názoru mnohí etici považujú za definíciu etiky konštatovanie, že pojednáva o tom, čo je dobré a zlé v ľudskom správaní. Moore uznával, že etika skutočne sa zaoberá aj tým, ale považoval za chybu obmedziť etiku len na skúmanie ľudského správania. Bol presvedčený, že najzákladnejšou otázkou v etike je otázka definovania dobra. Definíciu dobra považoval za ústredný bod v definícii etiky. Lenže na druhej strane "... odmietam, že dobro je definovateľné. Tvrdím, že nie je zložené z nejakých častí, ktorými ho môžeme nahradiť v našich myšliach, keď uvažujeme o ňom" (Moore, 1966, s. 8) tvrdil Moore. Tak ako nemôžeme